

Nr 77.

Av herr **Gustafsson** i Tenhult **m. fl.**, om viss ändring av lagen om semester *m. m.*

Vårt lands arbetare erhöilo genom den vid 1938 års riksdag antagna lagen om semester en betydande och väsentlig förbättring i fråga om semesterförmåner. Men på grund av att kvalifikationstiden för rätten att få semester bestämdes till 180 dagar blevo dock ett betydande antal arbetare utan möjlighet att erhålla semester. Nu kan invändas, att skogsarbetare och andra säsongarbetare, vilka icke äro i oavbruten verksamhet året om, icke ha samma behov av semester som de arbetare vilka äro sysselsatta under hela året. Men denna invändning torde knappast vara riktigt hållbar, ty den påtvungna sysslolösheten kan ingalunda jämföras med en betald semester. Därtill kommer att många säsongarbetare faktiskt äro sysselsatta året runt, men inneha anställning hos skilda arbetsgivare. De bli dock ställda utanför semesterlagen, enär de icke hos någon arbetsgivare komma upp till 180 dagars anställning i sammanhängande följd. Uppenbarligen äro de i lika stort behov av vila och rekreation som de arbetare vilka ha förmånen av en längre tids anställning hos samma arbetsgivare.

Det bör i detta sammanhang betonas, att 1936 års semestersakkunnige ansågo en kvalifikationstid av fyra månader som en lämpligt avvägd tid. De motiverade sin uppfattning härom bl. a. under hänvisning till socialstyrelsens utredning om kollektivavtalens bestämmelser om semester, varav framgick att omkring 40 000 arbetare voro berättigade till semester efter en kvalifikationstid av blott fyra månader. De sakkunniga framhöilo med anledning härav, »att bestämmelserna i en lag om semester torde icke böra utformas på sådant sätt att en försämring till följd av lagen kommer att drabba många arbetstagare». 1936 års semestersakkunnige framhöilo tydligt som sin uppfattning, att säsongarbetarna borde inordnas i lagstiftningen och icke ställas i en undantagsställning.

Säsongarbetarnas semesterfråga kan emellertid icke lösas enbart med att en kvalifikationstid av fyra månader stipuleras. Vi hålla för vår del före, att en kvalifikationstid av tre månader vore en mera önskvärd tidsperiod, ty härigenom skulle ett större antal säsongarbetare kunna få semester. Men även med en kvalifikationstid av tre månader skulle säkerligen många arbetare som praktiskt taget äro sysselsatta året om ändå icke vara berättigade till en enda dags semester.

Det synes oss därför som om det av 1936 års semestersakkunnige avvisade förslaget om inrättandet av semesterkassor borde på allvar övervägas. Erfarenheten har nämligen visat, att dessa kassor kunna konstrueras så att prak-

tiskt taget alla arbetare kunna erhålla semester i direkt proportion till antalet utförda dagsverken.

På grund av vad som sålunda anförts hemställas,

1) att riksdagen må besluta om ändring av lagen om semester, så att arbetstagare som innehaft anställning sedan minst 90 dagar erhåller rätt till semester eller semesterersättning,

2) att vederbörande utskott måtte anmodas låta i lagtexten utforma erforderliga förändringar vilka kunna stå i samband med ovan ställda yrkande,

3) att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förnyad utredning av frågan om inrättandet av semesterkassor och att Kungl. Maj:t täcktes framlägga de förslag som utredningen kan föranleda.

Stockholm den 20 januari 1942.

Edvin Gustafsson.

Verner Karlsson.

Einar Johansson.